

Csontváry, Krúdy és Mednyánszky

új síremléke a Kerepesi temetőben

lett volna — most lágyabb és világosabb a kő, a gránitban még árnyékosabb, még porózusabb lett volna az emlékként fellibbenő nőalak.

I.

»Krúdy Gyula sírját keresem« — érdeklődöm a főkapunál. Aztán elindulok a negyvenhetes parcella felé. Nehéz megtalálni, a számokat jelző táblák régen lekoptak, végül egy fekete ruhás, szemüveges néni igazít útba: — »Erre van kérem, nem messze, könnyű rálelni, nagyon furcsa síremlék, majd meglátja, nagyon furcsa«. S hamarosan ott állok Borsos Miklós alkotása előtt. Tulajdonképpen egyáltalán nem furcsa. A régi görög és római síremlékeket követi, azokat a sírsztéléket, amelyek finomművű dombormű jelenített meg valamit az elhunyt világából. Borsos szobra is két egymásnak támaszkodó aszimmetrikus kő, jel csak az egyikén van, egy táncosléptű nőalak sziluettjének homorúra vésett rajza. A tekintetet rögtön magára vonja e nőalak elképzelt bordáinál, a simára csiszolt homorulatban egy lázas-göcsörtös gyökérforma: *egy verőér lüktet*. Krúdy költői világa.

Aztán semmi. A rövid felirat a lábam előtt fekszik egy kis kőlapon, innen tekintek újra a sírsztélére. A kő simára csiszolt felületei között újra lüktetni kezd a verőér, az egyetlen fontos dolog, ami az fró világából ránk maradt; — az élet. A legfontosabb. Borsos remek ökonómiával találta el az arányokat, a sírkő szép simaságának és ennek az organikus formának az egymást értelmező, egymást kiegészítő harmóniáját. Úgy hallottam, az eredeti terv szürke gránit